

Γράφει ο **Γιώργος Βασιλάτος**

Πέρασε, λοιπόν, με κατεπείγουσες διαδικασίες το αριστερό, 3ο και χειρότερο, μνημόνιο από το ελληνικό κοινοβούλιο. Μια ακόμα ιστορική προδοσία από κατ' όνομα «αριστερό και ριζοσπαστικό» κόμμα συντελείται στην Ελλάδα.

Έχοντας αναιρέσει την εντολή του ελληνικού λαού, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ έχει εσκεμμένα αγνοήσει το «Όχι» κάνοντάς το «Ναι» και συναινεί σε μια σειρά κατασταλτικών μέτρων, μέτρων εξαθλίωσης σε αντάλλαγμα μιας «διάσωσης» που σημαίνει σκοτεινό ξένο έλεγχο και μιας «προειδοποίησης» προς το λαό της Ελλάδας αλλά και τους λαούς της Ευρώπης γενικότερα.

Ο «σύντροφος» πρωθυπουργός Αλέξης Τσίπρας και η συμφωνία που έφερε προς ψήφιση, περικόπτουν τουλάχιστον 13 δισεκατομμύρια ευρώ από το δημόσιο ταμείο, 4 δις περισσότερα από ό,τι απορρίφθηκαν συντριπτικά από την πλειοψηφία του ελληνικού λαού στο δημοψήφισμα στις 5 Ιουλίου.

Αυτά, αναφορικά και μόνο, περιλαμβάνουν 50% αύξηση του κόστους της υγειονομικής περίθαλψης για τους συνταξιούχους, όταν σχεδόν το 40% από αυτούς ζουν σε συνθήκες απόλυτης φτώχειας. Περιλαμβάνουν, επίσης, βαθιές περικοπές στους μισθούς του δημόσιου τομέα, πλήρη ιδιωτικοποίηση των δημόσιων εγκαταστάσεων, όπως τα αεροδρόμια και τα λιμάνια, τη γνωστή αύξηση του ΦΠΑ και άλλα πολλά «καλούδια». Και έρχονται περισσότερα.

«Το κόμμα της αντι-λιτότητας σαρώνει με μια εκπληκτική νίκη», γράφει ένας τίτλος στον Guardian στις 25 Ιανουαρίου. Οι «αριστεροί ριζοσπάστες» έχουν το «δέκα το καλό» που ονομάζεται Τσίπρας και τους εντυπωσιακά μορφωμένους στα «εξωτερικά» συντρόφους του. Βλέπε Βαρουφάκης, Τσακαλώτος, Παππάς κλπ. Φορώντας μπλουζάκια μοδάτα, με παρδαλά χρώματα, ο τότε υπουργός Οικονομικών Yianis οδηγούσε μοτοσυκλέτα, χαρακτηριζόμενος ως «ροκ σταρ της οικονομίας». Ήταν μια πρόσοψη. Απ' έξω κούκλα, που λέμε... Καμία σχέση με ριζοσπαστισμό σε οποιαδήποτε έννοιά του. Καμία σχέση με «αντι-λιτότητα», για να

θυμηθώ ξανά τον Guardian.

Για έξι μήνες ο σ. Τσίπρας και ο αργότερα παραιτημένος υπουργός Οικονομικών, Γιάννης Βαρουφάκης, θύμιζαν μπαλάκι ανάμεσα στην Αθήνα και τις Βρυξέλλες, το Βερολίνο και τα άλλα κέντρα της ευρωπαϊκής δύναμης του χρήματος. Αντί της κοινωνικής δικαιοσύνης για την Ελλάδα, «πέτυχαν» νέα χρέη, βαθύτερη φτώχεια που απλώς θα στέκεται δίπλα στην ήδη υπάρχουσα συστημική σαπίλα της κλοπής των φορολογικών εσόδων από την ελληνική πλουτοκρατία – σύμφωνα, πάντα, με τις ευρωπαϊκές «νεοφιλελέ» αξίες – και φθηνών, ιδιαίτερα προσοδοφόρων δανειοδοτήσεων με τοκογλυφικούς όρους από τα διευθυντήρια εκείνα που επιδιώκουν τώρα το scalp της Ελλάδας.

Το χρέος, αναφέρεται στον έλεγχο της αρμόδιας επιτροπής του κοινοβουλίου, «είναι παράνομο, επονείδιστο και απεχθές». Αναλογικά, είναι λιγότερο από το 30 τοις εκατό από ότι το χρεωστικό της Γερμανίας, που είναι ο κύριος πιστωτής της χώρας μας. Είναι μικρότερο από το χρέος των ευρωπαϊκών τραπεζών, των οποίων η «διάσωση» το 2007-8 έμεινε αμφιλεγόμενη και βέβαια ατιμώρητη.

Για μια μικρή χώρα όπως η Ελλάδα, το ευρώ είναι ένα αποικιακό νόμισμα: ένα λουρί σε μια καπιταλιστική ιδεολογία τόσο ακραία, ώστε ακόμη και ο Πάπας χρησιμοποιεί εκφράσεις όπως “αφόρητο” και “η κοπριά του διαβόλου”. Το ευρώ είναι για την Ελλάδα ότι είναι το αμερικάνικο δολάριο σε απομακρυσμένες περιοχές του Ειρηνικού, των οποίων η φτώχεια και η δουλοπρέπεια είναι εγγυημένη από την εξάρτησή τους από αυτό.

Στα ταξίδια τους στο διευθυντήριο των ισχυρών στις Βρυξέλλες και το Βερολίνο, ο Τσίπρας και ο Βαρουφάκης δεν εμφανίστηκαν ούτε ως ριζοσπάστες ούτε ως «αριστεροί» ούτε, ακόμα, ως ειλικρινείς σοσιαλδημοκράτες, αλλά ως δύο ελαφρώς τυχάρπαστοι ικέτες ισχυρισμών και αιτημάτων. Χωρίς να υποτιμάται η εχθρότητα που αντιμετώπισαν, πρέπει να πω ότι δεν επέδειξαν κανένα πολιτικό θάρρος. Περισσότερο από μία φορά, ο λαός έμαθε για “μυστικά σχέδια λιτότητας» από διαρροές στα μέσα ενημέρωσης: όπως μία επιστολή της 30ης Ιουνίου που δημοσιεύθηκε και στους Financial Times, στην οποία ο Τσίπρας υποσχέθηκε στους επικεφαλής της ΕΕ, την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και το ΔΝΤ να αποδεχθεί βασικά, τις πιο σκληρές τους απαιτήσεις – που τώρα κάνει δεκτές.

Όταν ο λαός φώναξε «όχι» στις 5 Ιουλίου σε αυτή τη σάπια συμφωνία, ο Τσίπρας είπε, «Τη Δευτέρα η ελληνική κυβέρνηση θα είναι στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων μετά το δημοψήφισμα με καλύτερους όρους για τον ελληνικό λαό». Με τη διαφορά ότι ο λαός δεν είχε ψηφίσει για «καλύτερους όρους». Είχε ψηφίσει για δικαιοσύνη και για εθνική κυριαρχία,

όπως έκανε στις κοινοβουλευτικές εκλογές στις 25 Γενάρη.

Αμέσως μετά τις εκλογές του Γενάρη, μια πραγματικά δημοκρατική και ριζοσπαστική κυβέρνηση θα είχε σταματήσει και το λεπτό του ευρώ που έφευγε από τη χώρα, θα αποκήρυσσε το «παράνομο και απεχθές» χρέος – όπως έκανε η Αργεντινή με επιτυχία – και θα επιτάχυνε ένα σχέδιο για να αποχωρήσει από την παράλυση της Ευρωζώνης. Αλλά δεν υπήρχε σχέδιο. Υπήρχε μόνο μια προθυμία να είναι «στο τραπέζι» και να αναζητούν «καλύτερους όρους».

Η αληθινή φύση του ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει πλήρως εξεταστεί και εξηγηθεί. Για τα ξένα μέσα ενημέρωσης δεν είναι τίποτα περισσότερο από «Αριστερά» ή «άκρα Αριστερά», ή «σκληροπυρηνική Αριστερά» – η συνήθης παραπλανητική τακτική να βάζουν ό,τι ταμπέλα τους βολεύει. Από τους διεθνείς υποστηρικτές του ΣΥΡΙΖΑ λίγοι έχουν ρωτήσει: Ποιοι είναι αυτοί οι «ριζοσπάστες»; Τι στην ευχή πιστεύουν; Για τη χώρα μας δε, αποτελεί ήδη μια καινούρια «ευκαιρία» για το παλιό και σάπιο κατεστημένο των τραπεζιτών και των μεγαλοβιομηχάνων.

Το 2013, ο Γιάννης Βαρουφάκης έγραψε:

«Θα πρέπει να χαιρετίζουμε αυτή την κρίση του ευρωπαϊκού καπιταλισμού ως μια ευκαιρία για να αντικατασταθεί με ένα καλύτερο σύστημα; Ή θα πρέπει να ανησυχήσουμε ώστε να ξεκινήσει μια εκστρατεία για τη σταθεροποίηση του καπιταλισμού; Για μένα, η απάντηση είναι σαφής. Η κρίση της Ευρώπης είναι πολύ λιγότερο πιθανό να γεννήσει μια καλύτερη εναλλακτική λύση στον καπιταλισμό ...»

«Είμαι υπέρμαχος της άποψης για την οποία έχω αγωνιστεί και βασίζεται στην παραδοχή ότι η αριστερά ήταν, και παραμένει, καθαρά νικημένη.... Ναι, θα ήθελα πολύ να υποβάλω μια ριζοσπαστική «ατζέντα». Αλλά, όχι, δεν είμαι διατεθειμένος να επαναλάβω το σφάλμα του Βρετανικού Εργατικού Κόμματος μετά τη νίκη της Θάτσερ.»

«Τι πέτυχε η Βρετανία στις αρχές του 1980 με την προώθηση της «ατζέντας» της σοσιαλιστικής αλλαγής που περιφρόνησε η βρετανική κοινωνία, ενώ έπεφτε ορμητικά στο νεοφιλέ «ταξίδι» Θάτσερ; ΤΙΠΟΤΑ. Τι καλό θα γίνει σήμερα αν διαλυθεί η Ευρωζώνη, της Ευρωπαϊκής Ένωσης ...;»

Ο Βαρουφάκης, σκοπίμως, παραλείπει κάθε αναφορά του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος που χώρισε στα δύο τους Εργατικούς και οδήγησε στον Μπλερισμό (Tony Blair). Ο λαός π.χ. της Βρετανίας δεν είχε καμία ευκαιρία σε αυτή τη ρημάδα την «περιφρονημένη σοσιαλιστική αλλαγή» – όταν του δόθηκε η πραγματική ευκαιρία για την επίτευξη αυτής της αλλαγής.

Εδώ δεν είχαμε Blair. Εδώ περάσαμε απ' ευθείας στο σ. Τσίπρα και στην «πρώτη φορά αριστερά» που κατέλυσε κάθε έννοια του τι σημαίνει ριζοσπαστισμός και αριστερά και μετουσιώθηκε σε μια σοσιαλδημοκρατικονεοφιλελέ κατάσταση. Σύντροφοι, πολύ φοβάμαι ότι ο Συ.ΡΙ.Ζ.Α χρησιμοποιώντας τον προσδιορισμό «αριστερό» κόμμα έχει κάνει ανεπανόρθωτο κακό στην πραγματική αριστερά. Κακό που θα το πληρώνουν και τα δισέγγονά μας.

Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ είναι «επαναστατική» – αλλά η επανάσταση που εκπροσωπεί είναι η διεστραμμένη, εξοικειωμένη ιδιοποίηση του κοινωνικού δημοκρατικού κοινοβουλευτισμού με φιλελεύθερο προσωπείο καλλωπισμένο για να συμμορφώνεται με τις νεοφιλελεύθερες ανοησίες και κοινωνικές «μηχανικές» των οποίων αυθεντικός εκπρόσωπος είναι ο Βόλφγκανγκ Σόιμπλε. Υπουργός οικονομικών μιας κακοποιού, καπιταλιστικής, σάπιας αυτοκρατορίας των μεγαλοβιομηχάνων και των τραπεζιτών. Όπως και το Κόμμα των Εργατικών στη Βρετανία και τα ισοδύναμά του μεταξύ των πρώην σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων, ανά τον κόσμο, εξακολουθούν να περιγράφουν τους εαυτούς τους ως «φιλελεύθερους» ή ακόμα και «αριστερούς», έτσι κι ο ΣΥΡΙΖΑ τελικά, είναι προϊόν μιας εύπορης, εξαιρετικά προνομιακής, μορφωμένης μεσαίας τάξης, «με παιδεία μεταμοντερνισμού», όπως έχει γραφτεί από κάποιους.

Προφανώς ξέχασαν οι σύντροφοι του ΣΥΡΙΖΑ την έννοια της «τάξης», πόσο μάλλον τη διαρκή πάλη, ανεξάρτητα από την καπιταλιστική πραγματικότητα, για τα δικαιώματα του λαού. Οι «πεφωτισμένοι» του ΣΥΡΙΖΑ δεν οδηγούν την αντίσταση, τη ρήξη και την ανατροπή που ο λαός απαιτεί. Το ελληνικό εκλογικό σώμα έχει αποδειχθεί τόσο γενναίο, ώστε ποτέ δεν αποδέχθηκε «καλύτερους όρους» ενός κατεστημένου που τιμωρεί τους φτωχούς και τους αδύναμους. Με το δημοψήφισμα είπε ΟΧΙ στη δουλοπρέπεια.

Δε θα πρέπει ποτέ να θεωρηθεί μια τελειωμένη υπόθεση, μια χαμένη μάχη. Να απορρίψουμε εδώ και τώρα τους μύθους και τις πλάνες εκείνων που ισχυρίζονται ότι μας εκπροσωπούν, και να αγωνιστούμε.

Ας μη χάθεί ούτε λεπτό πια.